

Pligt; jeg har ansat en Commissair, om hvem jeg havde god Grund til at troe, at han var flittet til denne Post og fuldkommen paalidelig. Det Underændringsforslag, der under Nr. 1 er stillet af den ærebe Rigsdagsmand for Fredericia (Gad), kan jeg kun ønske maa blive vedtaget; der staaer i mit Forslag: „De ved denne Control forsøge Omkostninger afholdes af Foreningen“, men det er meget bedre, at der kommer til at staae: „De ved denne Control forarsage Omkostninger“ o. s. v. Om der bliver sat „Indenrigsministeriet“ istedetfor „Indenrigsministeren“, kommer i Grunden ud paa Et, thi ved Indenrigsministeriet kan man her kun forstaae Indenrigsministeren, og jeg kan altsaa ikke have Noget imod dette Udtryk, naar man anseer det for mere fyldestgjørende. — Man vil see, at mit Ændringsforslag under Nr. 2 skal give Indenrigsministeren Midlet til at vide, naar han sandsynligt bør lade foretage en mere gjennemgaaende og alvorlig Undersøgelse. Naar han ikke stadigt holdes i Forbindelse med Institutet, saaledes at det meddeles ham, hvad der foregaaer, vil han vanskeligt kunne vide, hvad der er indtraadt, og han kan da heller ikke føle sig opfordret til at lade et saadant Institut undersøge, men han kommer under saadanne Omstændigheder til at gjøre Et af To: enten at lade undersøge aarligt eller visse Gange aarligt til bestemte Tider, eller ogsaa slet ikke at lade undersøge, og hvorfor maa han gjøre een af disse to Ting? Fordi en saadan Undersøgelse, naar man ikke ved den vil skade Institutets Anseelse, enten maa være regelmæssig, saaledes, at den gjentager sig som Noget, der skal være saa, eller ogsaa maa den fremkomme i et Dieblit, da man har skjellig Grund til at troe, at der er en særlig Årsag til den. At skride til den, blot fordi man en Dag synes, at det nu er paa Tiden at undersøge, kan have en skadelig Virkning paa Institutets Credit. Her er ikke Tale om Control i den Betydning, at Vedkommende paa Ministeriets Vegne skal kunne gjøre Indsigelse i den ene eller den anden Retning, men den bedste Maade, hvorpaa et saadant Tilfyn kan haandhæves er, at Revisoren, som efter Forslaget udnævnes med Ministeriets Velræstelse, daglig seer efter, hvad der foregaaer, og optegner det under sit An-

svaar, hvorefter han med visse Mellemrum, som fastsættes af Ministeriet, afgiver en Beretning om, hvad han har seet foregaae. Dertil slutter sig, at Revisoren ved Indsendelsen af Årsregnskabet, skal tilstille Ministeriet sin særlige Beretning. — Det tredje Ændringsforslag gaaer ud paa at fyldestgjøre en Bemærkning af det ærebe Medlem for Sorø (Alberti) om, at hver Serie skal beholde sin Deel af Reservefonden særskilt. Jeg troer, at dette er ganske rigtigt, og da jeg dog vilde stille en Række Ændringsforslag, tog jeg det med, ligesom jeg ogsaa antager, at de ærebe Folkethingsmænd, der have bragt Lovforslaget frem, vilde dele min Anskuelse i saa Henseende. — Det fjerde Ændringsforslag troer jeg er det vigtigste, og jeg maa derfor meget anbefale den ærebe Minister at lægge Vægt derpaa, og de ærebe Medlemmer ikke at opgive det. I § 4 c. i Loven af 20de Juni 1850 er der en Bestemmelse, som siger: „At der til ingen Tid maa circularere et større Beløb af Gjældsforordninger mod Foreningen end det Beløb af Interessenternes Panteobligationer, som denne eier“, men jeg troer, at denne Bestemmelse er bleven misforstaaet saavel af de paagjældende Institutter som af Indenrigsministeren. Jeg troer, at man jævnlige med Indenrigsministerens Indvilgelse har, naar et Pant er blevet inddraget, betragtet dette som indført under Creditforeningens Reservefond, som om Panteforordningen endnu var tilstede, og at man har ladet de Gjældsforordninger, som svarede til dette Beløb, vedblive at circularere, indtil Realisationen gik for sig, men dette troer jeg, maa svække den Slags Institutter, og det bør ikke taales ved noget nyt Institut. Det Pant, som inddrives, tilhører ikke mere tredje Mand, men kommer i et ganske andet Forhold til Institutet. Naar man siger, at slike Institutter ogsaa have brugt den Methode, at de, naar de have inddraget et Pant, have ladet det særligt vurdere, have nedsat dets Værdi til Vurderingsprisen og inddraget Gjældsforordninger for Forskjellen mellem, hvad Beløbet tidligere var, og det nye Beløb, saa svarer jeg, at dette er en Feil, efter som Institutet, der lader vurdere, i sin egen Interesse let fristes til at ønske en høi Vurdering, men man kan ikke nægte,